

[Lasse Budtz]

så meget, at jeg ikke engang kan nå at svare på det her, og jeg håber på lidt tolerance fra formandskabets side.

Jeg synes, at det måske er værd at fastslå, at Socialdemokratiet synes, regeringen har gjort noget. Spørgsmålet er, hvad har regeringen gjort, og om regeringen har gjort nok. Her vil jeg i første omgang tillade mig at henvise til indholdet af det, jeg sagde. Jeg ved godt, at det er lidt svært at koncentrere sig fuldstændig om det, når man lytter til det, men man kan jo læse det bagefter.

Men inden jeg kommer nærmere ind på en konklusion, vil jeg sige – inspireret af nogle af de meget interessante korte bemærkninger, der har været – at der sandelig er meget at glæde sig over i Amerika, og jeg vil meget gerne deltage i denne glæde.

Jeg glæder mig f.eks. kolossalt over, at der er en stribe amerikanske senatorer, der mener nøjagtig det samme som Socialdemokratiet og andre partier i denne sal. Jeg glæder mig kolossalt over, at den amerikanske regering før og efter Reykjavikmødet for at sælge sin sag har gjort opmærksom på, at der ikke er nogen militær begrundelse for opstillingen af europæiske mellemdistanceraketter. Det har de sagt, og det er i al enkelhed og diskretion det, Socialdemokratiet har stået og sagt fra denne talerstol i flere år i træk. Og vi glæder os over, at amerikanerne har gjort opmærksom på, at der ikke er nogen grund til at gennemføre en konventionel oprustning, fordi vi når til en aftale a la Reykjavik om atomar nedrustning.

Hvis man er i tvivl, kan man læse en artikel skrevet af redaktør Jens Holsøe i Politiken i dag, det er dog et blad, man normalt regner med i denne forsamling. Der står:

»Atombegrænsning i Europa behøver ikke at føre til en oprustning af de konventionelle styrker, fastslog præsident Reagans sikkerhedsrådgiver, Paul Nietze, i går. Han mod-sagde dermed direkte statsminister Poul Schlüter, der på det konservative landsråd i weekenden erklærede, at en konventionel oprustning ville komme i takt med, at atomvåbnene »gled i baggrunden«.

Se, hr. Nietze er bestemt ikke hvem som helst. Hr. Nietze er Amerikas hovedforhandler på nedrustningsområdet, om end han bor i Washington for øjeblikket, og han var den egentlige arkitekt bag den aftale, man var ved at nå frem til i Reykjavik, og jeg synes,

det er herligt at høre sådan noget. Jeg synes, det er rart, at vi får så gode signaler af forskellig art fra Amerikas side. Det er således ikke kun skidt, vi behøver at fremhæve fra denne talerstol, det er i højeste grad også positive ting. Det skulle vi måske gøre især Fremskridtspartiet opmærksom på, men det er jo et spørgsmål om informationsniveau.

Der kan ikke være nogen som helst tvivl om, at atomoprustningen er noget skidt. Vi må med andre ord gå imod det. Vi må prøve at finde ud af, hvad selv små lande kan gøre. Vi ved godt, vi ikke kan gøre noget alene, at vor begrænsede indflydelse ikke er nok; men vi kan gøre noget med de andre, og vi kan gøre meget sammen med andre partier. Det er det, vi i Socialdemokratiet har prøvet at anskue på forskellig vis, og ofte i godt samarbejde med andre partier.

Vi synes ikke, regeringen har gjort nok, og det ved de, der har spurgt mig, jo udmærket godt at Socialdemokratiet mener. Vi synes ikke, at regeringen har gjort nok, og jeg sagde såmænd i mit første indlæg, at et resolutionsforslag præsenteret i FN af Danmark alene ikke ville have stor vægt. Men så tilføjede jeg: men man kunne utvivlsomt godt have fået andre med. Her kommer så spørgsmålet ind, hvem der er ligesindede stater, og her bedømmer vi kriterierne forskelligt.

Det er helt logisk, at Socialdemokratiet mener, at et forslag om en forhandling om stop for førstegangsbrug fremsat på dansk initiativ har langt større vægt, hvis vi er flere, end hvis vi er alene, og at vægten selvfølgelig var størst, hvis vi f.eks. fik den norske regering med, og ingen kan ærlig talt forbavses over, at Socialdemokratiet gerne vil have den norske regering med i dens nuværende udgave. I dens tidligere udgave ville vi have meget begrænsede forventninger til, at det ville have ført til noget som helst.

Vi mener således, at 3. maj-dagsordenen og 5. december-dagsordenen fortsat er ved magt, men at den nye dagsorden, som vi foreslår vedtaget i dag, er en fortsættelse. Og det mener vi, fordi det nye i denne dagsorden jo er, at der må gøres noget mere ved sagen, og at dette kan gøres i NATO, hvad regeringen selv har erkendt ved forskellige lejligheder bl.a. i denne sal. Jeg synes, det er et aldeles glimrende forslag, der er fremført af SF om, at man f.eks. nedsætter et udvalg i NATO, der tager sig af denne sag. Det er i